

ΙΙΔΑ ΒΑΓΓΕΛ

Στὴ ΜΜ.

Σ' ἀποζητοῦσα στὴ ζωὴ καὶ σ' ἡῦρα στὸ βί-
|βλίω,

Ψυχὴ πλασμένη ἀπὸ κρίνα κι ἀπὸ ἀτσάλι,
Ψυχὴ αἰθερολάμνα κι ὄνειροπετούσα...

ὦ Μοῦσα, ποὺ τὴν ἄρπα κρούς στὰ αἰθέρια
[πλάτια,

ὦ κόρη, ποὺ τὴν ἄρπα ἀκούς ψηλάθε ἀπ'
[τοὺς αἰθέρες,

Ὀνειρο καὶ πραγματικότητα μαζί, ζωὴ καὶ
[ἥσικι,

Ἔλα, ὦ, δέομαί σου, ἔλα,
κρούς τὴν πόρτα μου τὴ σκεβρωμένη,
κρούς τ' ἔγνε νάνοιχτεῖ νὰ μποῦν τὰ Νιάτα,
τὰ Νιάτα ποὺ τάποζητῶ καὶ ποὺ τὰ τρέμω...

Ἴλδα Βάγγελ, κόρη τοῦ Βορρά,
τὸ χιόνι στὴν εἰδὴ κι ἂν ἔχεις, μέσα,
τὸ ξέρω, στὴν ψυχὴ σου καίει βουλκάνος
καὶ φλέγομαι θωρώντας σε καὶ στάχτη
σκορπιέται ὅση ζωὴ μοῦ ἀπομένει.
Τί θέλω πιά νὰ ζήσω μιὰ καὶ σ' εἶδα
μιὰ κι ἄκουσα τὴν προσταγὴ σου ;

« — Πάντα
ψηλά, καὶ πιδ ψηλά, πρὸς τοὺς αἰθέρες,
τὴν ἄρπα τὴν αἰολικὴ νάκούσεις !... Τότε
καὶ μόνο τότε θὰ γενῶ δική σου . . .
Τότε καὶ μόνο τότε ἡ ἀγκυλιά μου
θὰ σοῦ ἀνοιχτεῖ καὶ μόνο τότε
ἡ Νιότη μου καὶ Νιότη σου θὰ γίνει... »

Παρθένα, ποὺ ὁ ἥλιος τῶ μαλλιώ σου
τὸν ἥλιο τῆς ψυχῆς σου ἀντιφεγγίζει, ἔλα,
ὦ ἔλα καὶ σοῦ ἔστησα τὸ θρόνο
στὸ «Ρόδινο Βασίλειο» . . ὦ, ἔλα
κ' ἡ προσταγὴ σου θὲ νὰ γίνει :

— Πάντα
ψηλά καὶ πιδ ψηλά, ὡς τὴν κορφή ἀπάνω,
τὴν ἄρπα τὴν αἰολικὴ νάκούσω, τὸ τραγούδι
ν' ἀκούσω τῆς Ἀγάπης, κι ἄς πεθάνω...

Ἐξέδρα Ν. Φ. λήρου 2 7.915.

ΑΛΚΑΙΟΣ

— Ὅλη τὴν πολιτικὴ μας κατάντια κα' ἄφερε νὰ τὴν
μπουλιάρει μέσα σ' ἓνα σατυρικό τ. υ . εἰς ἀστικό ὁ Πολ.
Δημητρακόπουλος στὰ φρεσινὰ «Παναθήναια». Νά το :

«Κανέναν ὡς τὰ σήμερα τὸ ζήτημα δὲ λύνει
»κι ἀνοίγει ἡ θύρα τῆς Βουλῆς καὶ πάλι ξανακλείνει
»καὶ σκούζει ὁ δούτοχο: Λαὸς ποὺ ἱρῆκε τὸν μπελά του:
»—Ἀνοίξε θύρα τοῦ ἀλητῆ καὶ θύρα τοῦ Πιλάτου!»

EDGARD ALLAN POE

ΤΟ ΚΑΡΔΙΟΧΤΥΠΙ

Ἀλήθεια!—νεβρικός—πολύ, παραπολύ, φοδερὰ νε-
βρικός εἶμουν καὶ εἶμαι ὅμως, γιατί, πῶς μπορεῖτε νὰ
πῆτε ὅτι εἶμαι τρελλός; Ἡ ἀρρώστειά μου ἀφτὴ με-
χεν ὀξύνει τὴν αἰσθησὶς—δὲ μοῦ τὴν χαλάσε, δὲ μοῦ
τὴν ἀδύνη. Καὶ πάνου ἀπ' ὅλες ἡ ἀκοή μου εἴταν ὀξύ-
τατη : ὅλες τὴν ἀκουγα τὴν ψαλμοῦδιές στὰ οὐράνια, κι
ὅλα τὰκουγα ποὺ γίνονταν στὴ γῆς κι ἀκουγα κι ἀπ'
τὰ ξεχύματα τῆς Κόλασης πολλὰ ! Πῶς, λοιπόν, στὸ
θεό σας, εἶμαι τρελλός; Ἀκοῦστε, καὶ προσέξτε, πόσο
ισόρροπα, πόσο γερά—πόσο γαλήνια μπορῶ νὰ σᾶς
τὸ πῶς ὅλο μου τὸ ἱστορικό.

Μοῦναι ἀδύνατο νὰ πῶ πῶς μοῦ πρωτοκατέβηκεν
ἡ ἰδέα· μὰ μιὰ καὶ μοῦρθε στὸ κεφάλι, μάνησυχοῦσεν
ὀλοένα, μέρα καὶ νύχτα. Σκοπός μου κανείς. Πάθος
—κανένα. Τὸν ἀγαποῦσα ἐγὼ τὸ γέρο. Ποτέ του δὲ
μ' ἀδίκησε. Ποτέ του δὲ μὲ πείραξε, καμμιάν ἀπὸ μέ-
ρους του προσβολὴ δὲν εἶχα δοκιμάσει. Γιὰ τὸν πλοῦτο
του ποτέ δὲ μοῦκαψε τὰ στῆθι πόθος.

Θαρρῶ εἴταν τὸ μάτι τοῦ Ναί, ναι, ἀφτό, ἀφτό ἡ αἰ-
τία! Ἐνα ἀπ' τὰ μάτια του ἔμοιαζε σὰ μάτι γύπα—
ἓνα ὠχρογάλαζο μάτι, μὲ μιὰ ψλοκορδέλα, μ' ἓνα κα-
κόπεπλο ἀπάνουθὲ του. Καθε ποὺ τὸ ἀντίκρυζα με-
πάγωνε τὸ αἷμα· κι ἔτσι, σιγά-σιγά—πολύ βαθμηδικά—
τὸ πῆρα ἀπόφασή μου νὰ τοῦ στερήσω τὴ ζωὴ τοῦ
γέρου—νὰ γλύτωνα γιὰ πάντα ἀπ' τὸ στρίγγιλό του
μάτι.

Λοισόν, ἐδῶ εἶνε τὸ παράξενο. Σεῖς θὰ μὲ παίρνετε
γιὰ τρελλό. Οἱ τρελλοὶ δὲν ξέρουνε τίποτε. Μὰ ἔπρεπε
νὰ μὲ βλέπατε. Θάξιζε νὰ μὲ βλέπατε μὲ τί νοῦ δού-
λεψα—μὲ τί προφύλαξη—μὲ τί πρόβλεψη—μὲ τί προ-
παίηση ἀρχισα καὶ τέλειωσα τὴ δουλειά μου! Ποτέ
μου δὲν ἐδείχτηκα πιδ ἀγαθὸς πρὸς τὸ γέροντα, ποτέ
ἐβγενικώτερα δὲν τοῦ φέρθηκα ἀπ' τὴν ἐβδομάδα πρὶν
τόνε σκοτώσω. Καὶ κάθε νύχτα, κατὰ τὰ μεσάνυχτα,
ἔστριβα τὸ μάνταλο τῆς θύρας του καὶ τὴν ἀνοίγα—ἄ,
μὰ τόσο ἀπαλά! Κι ἔπειτα, ἔταν τὴν ἀνοίγα ἀκριτὰ
γιὰ νὰ χωρέσῃ τὸ κεφάλι μου μαζί μ' ἓνα φανὸ ὀλό-
κλειστο, μπουλωμένο ἔτσι προσεχτικά πού νὰ τανιδύνατο
νὰ ξεχυθῇ στὸ δωμάτιο τὸ φῶς του, ἔχωνα τὸ κεφάλι μου
μέσα! ὦ, θὰ γελοῦσατε χωρὶς ἄλλο, ἂν μὲ βλέπατε
μὲ τί πενηριά τῶσπρωχνα μέσα! Τὸ κινούσα σιγὰ πιδ,
πολὺ σιγὰ, ἔτσι πού νὰ μὴν εἴτανε φόβος νὰ χαλάσω
τοῦ γέροντα τὸν ὕπνο. Ἐκανα μιὰν ὥρα νὰ τὸ περασῶ
ὀλόκληρό μου τὸ κεφάλι μέσα ἀπ' τὴν ἀνοίγαν ὥστε νὰ
τόνε βλέπω πλαγιασμένο πάνου στὸ κρεββάτι του. Ἄ!
—Ἐνας τρελλὸς μποροῦσε νὰ ναι ὡς τόσο καλεβ-
φτή; Κι ὑπερῶτερα, ἔταν πειὰ τὸ κεφάλι μου βρι-
σκουνταν γιὰ καλὰ μέσα στὴν κάμαρα, σιγ' ἐξέκνεπα
τὸ φανὸ, προσεχτικώτατα—ὦ, ἔτσι προσεχτικώτατα—
προσεχτικά «γιατὶ τρίζαν τὰ στριψάρια» τὸν ξεμπού-

λων λιγούλακι, πού μιὰ μόνο φιλούτσικη άχτιδεύλα έπεφτε πάνου στο μάτι του γύπα. Κι άφτό τόκανα έφτά δλόκληρες νύχτες—κάθε βράδι στις δώδεκα άκριβώς—μὰ πάντα τὸ μάτι τῶδρισκα κλειστό· κι έτσι μεύταν άδύνατο ν' άποτελειώσω τὸ έργο μου. Γιατί κείνο πού μ' έρέθιζε έμένα εΐτανε τὸ Κακό τὸ Μάτι του γέρου, κι όχι ὁ γέροντας. Καί κάθε πρωί, με τὸ ξημέρωμα, θρασύτατα πήγαινα στο δωμάτιό του, καί του μιλούσα θαρρετά, κράζοντάς τον εγκάρδια με τῶνομά του καί ρωτώντας τον πῶς πέρασε τὴ νύχτα. Έτσι, βλέπετε, έπρεπε νά τανε πολὺ σοφὸς καί μαντικός, αλήθεια, ὁ γέροντας γιὰ νά υποψιάζονταν πῶς κάθε νύχτα, άκριβῶς στις δώδεκα, τὸν έπιθεωρούσα ένῳ έκοιμούνταν.

Τὴν ὄγδοη νυχτιά τὴ θύρα τὴν άνοιξα με περισσότερη άπ' τίς άλλες φορές προφύλαξη. Τὸ ὡρολογιοῦ ὁ ὥροδείκτης φέρνει γύρα γοργότερα παρὰ πού έκινούνταν έμένα τὸ χέρι μου. Ποτέ πρὶν από κείνη τὴ βραδιά δέν έννοιωσα τί πλάτος, τί έχταση είχα σὲ δύναμη—τί δξύνοια. Μόλις κι έκρατιούμουν άπ' τὴ συναίστησή του θριάμβου μου. Νά συλλογίζεσαι πῶς είμωνα εκεί έγώ, πῶς άνοιγα τὴν πόρτα, λίγο—λίγο, κι άφτός, οὔτε νά μὴν δνειρέφεται τοὺς μυστικούς μου λογισμούς, τὰ μυστικά μου τὰ καμώματα. Πνιχτογελοῦσα μ' άφτὴ μου τὴν ἰσά· κι ἴσως νά μάκουσε—γιατί σάλεψε πάνου στο κρεββάτι του ξαφνικά, σὰ νά ξυπάστηκε. Τόρα, σεις ἴσως θά θαρρέψετε πῶς τραβήχτηκε πίσου—μὰ όχι. Ἡ κάμκρά του εΐτανε μάβρη σάν πίσσα από τ' δλόπυκνο σκοτάδι «τὰ κανάτινα εΐταν κλειστά από φόβο πρὸς τοὺς κλέφτες»· κι έτσι είμωνα βέβαιος πῶς δὲ θά μπορούσεν ὁ γέρος νά ἰδῇ τὸ άνοιγμα τῆς πόρτας, κι έτσι εξακολουθοῦσα νά τὸ σκουντῶ μέσα τὸ κεφάλι μου σταθερά, σταθερά.

Πέρασα τὸ κεφάλι μου μέσα, κι ἴσα πού έτοιμαζόμωνα ν' άνοίξω τὸ φανό, όταν τὸ δάχτυλό μου τὸ μεγάλο γλύστρισε πάνου στο έξαρτήριό του τὸ τενεκεδένιο, καί πήδηξεν ὁ γέροντας πάνου στο κρεβδάτι του με μιὰ φωνή: —Ποιὸς εἰν' άφτοῦ;

Στάθηνκα καρφωμένος, καί δέν έβγαλα μιλιὰ—τσιμουδιά. Ὡς μιὰν δλόκληρην ὥρα δὲ σάλεψα οὔτε τρίχα, καί σὲ μεταξύ δέν τὸν άκουσα νά ξαναπλαγιάσῃ. Κάθονταν ακόμα στο κρεβδάτι του άφηπραζόμενος—άκριβῶς ὅπως έκανα κι ἐγὼ νύχτα κατέπι στη νύχτα άκούγοντας τίς ὥρες τοῦ θανάτου νά κροτοῦν άπάνου στὸν τοίχο. Κάποτες άκουσα ἕνα βόγγισμα, καί τὸ γνώρισα. Εΐταν τὸ βόγγισμα τοῦ τρέμου τοῦ θανάτου. Δέν εΐταν βέγγος πόνου ἢ λύπης—ά, όχι!—εΐταν ὁ απόδαθος καί ὁ πνιγμένος ἦχος πού ξεσηκώνεται άπ' τὰ βάθια τῆς ψυχῆς όταν παραφορτώνεται άπ' τὸν πελώριο καί τὸ μυστηριακό τὸ φόβο. Τὸν εΐξερα καλὰ τὸν ἦχο. Πολλές νυχτιές, τὸ μεσονύχτι άκριβῶς, όταν ὁ κόσμος ὅλος έκοιμούνταν, ξεπήδηζε κι άπ' τὸ δικό μου κόρφο, βαθαίνοντας καί πιὸ πολὺ, με τὸν τρομαχτικό του αντίλαλο, τοὺς τρόμους πού με τάραζαν. Λέγω το; Τὸν εΐξευρα καλά. Εΐξερα

τί αίστάνουνταν ὁ γέρος καί τὸν σπλαχνιόμωνα, μ' ὅλο πού στήν καρδιά μου πνιχτογέλαγα. Εΐξερα ὅτι κοίτονταν ξυπνητὸς πάντα άπ' τὸν πρῶτο λαφρεθόρυθο, σάν εἶχε στρίψει στο κρεβδάτι του. Οἱ φόβοι του ὅλο καί θά πλήθαιναν. Θά έκανε νά τοὺς πάρῃ γι ἄλογους καί παράλογους, μὰ δὲ θά τοῦ βολούσε. Θάλεγε τοῦ άφτοῦ του: «Δέν εἶναι τίποτε· ὁ άγέρας μέσα στήν καπνοδόχο—κάνα ποντίκι φέρνει γύρα πάνου στο πάτωμα. Κάνα τρειδόνι θά πίπιεσε καμμιὰ φορά». Ναι, ναι, θά προσπαθοῦσε νά παρηγορηθῇ με τέτοιες υποθέσεις· μὰ ὅλα θά τῶδρισκε μάταια. Ὅλα τοῦ κάκου. Γιατί ὁ χάρος σιμώνοντάς τονε εἶχε στηλωθῇ με τὴν πυκνόμαδρή του τὴ σκιά μπροστά του, καί περιτόλιζε τὸ θῦμα. Κι εΐτανε τὸ πένθιμο βάρος τῆς άνεπαίστητης σκιάς πού τοῦ προξενούσε τὸ αἶσθημα—μολονότι άφτός οὔτε εἶδε οὔτε άκουσε—τὸ αἶσθημα τῆς παρουσίας τοῦ κεφαλίου μου μέσα στο δωμάτιό του.

Όταν πιά είχα φυλάξει άρκετά, πολὺ υπομονητικά, χωρὶς νά τὸν έχω άκούσει νά ξαναπλαγιάσῃ, άποφάσισα ν' άνοίξω μιὰ μικρὴ—μιὰ πολὺ, πολὺ μικρὴ χαραμάδα στο φανό. Καί τὴν άνοιξα—δέν μπερείτε νά φαντασθῆτε πόσο κλεφτάτα, κλεφτάτα—δσο πού ἐπὶ τέλους, μιὰ θαμπὴ άχτιδεύλα, σὰ μιὰν άραχνόκλωστη, ξερρίχτηκε άπ' τὴ χαραματιά κι έπεσε πάνου στο μάτι τοῦ γύπα.

Εΐτανε άνοιχτό—πλατεῖα άνοιχτό—σκύλιασα όταν τὸ κοίταξα. Τὸ εἶδα πολὺ ξεχωριστά—δλόκληρο, ἕνα θαμπογάλαζο μάτι μ' ἕνα βρωμέπεπλο από πάνου του, πού μεῦφερεν άνατρίχιασμα καί σύγκρου ὡς τὸ μεδούλι τῶν κοκκαλιῶ μου· μὰ ἄλλο κανένα μέρος άπ' τὸ πρόσωπο καί άπ' τὸ σῶμα του δέν μπόρεσα νά ἰδῶ, γιατί είχα διεπτύνει τὴν άχτίδα, ψυχόρμητα σάμπως, ἴσα-ἴσα πάνου στο διαβολότεπο.

(Στᾶλλο φύλλο τελιώνει)

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ὑστερ' από δυὸ τρία φύλλα θά δημοσιέψουμε ἕνα ανέκδοτο δήγημα τοῦ Λάμπρου Ἀστέρη (Δ. Καραχαλιού) με τὸν τίτλο: «Humanitas».

— Τὴ συνέχεια τοῦ Ξεφυλλίζοντας τὰ χαρτιά μου θαῤουμε ἴσως στο ἐρχόμενο φύλλο.

— Ὁ φίλος Γιαννιδὸς μᾶς έστειλε τὰ «Σοσιαλιστικά φύλλα» του, τὴ μηνιαίικη δηλ. σοσιαλιστικὴ ἐπιθεώρηση πού άρχίνησε νά βγάξει, γρηφοντός τὴν ὁ ἴδιος καί πολλοὶ ἄλλοι συνεργάτες του. Τὰ «Σοσιαλιστικά φύλλα» εἶναι γραμένα πέρα πέρα στή δη οτική καί πρόεουνε συχαρήκμα στο Γιαννιδό γιὰ τὴν παληκαριά πού δειχνει νά βγάξει περιοδικὸ γιὰ εἰδικὸ σκοπό, καί νάν τὸ βγάξει στή δημοτικὴ, χωρὶς νά φοβάται μήπως τον κατηγορήσουνε γιὰ μαλλιαρό· κ' έτσι δέν πιτύχει τὸ σκοπό του. Ἐλπίζουμε νά ὑποστηρίχουν τὰ «Φύλλα» κ' έτσι νά μὴ δοῦνε γλήγορα χινόπωρο.

— Ὁ καλὸς νέος Γιάννης Δ. Κοκκινάκης, άναγγέλλει τὰ «Πρῶτα τριγούδια» του πού τυπώνονται σὲ λίγο. Τὸ βιβλίο θά πουλιέται τρεῖς δραχμές.